

סרטים

הבן בתפקיד אביו

"זאת היתה הרגשה מוזרה מאוד. הנה אני נישא לאמי מול המצלמה, אני נושא את עצמי על

מארסל סרדאן האב ואדית סיאף נאהבים במציאות

הידיים בגיל 5, אני מגשים את החלום שלי וזוכה בתואר אלוף העולם באיגרוף". כך, קצת המום וקצת מבולבל, יצא מארסל סרדאן הבן, אחרי שהופיע בפעם הראשונה בסרט.

למען האמת, הוא אינו שחקן ואיש לא התכוון לפנות אליו, כדי להשתתף בסרטו האחרון של קלוד ללוש אדית ומארסל. מי שצריך היה להופיע שם בתפקיד הראשי הוא פאטריק דאוואר. הכל היה מוכן כבר לקראת ההסרטה עימו, ואז הוכה הבימאי בהלם כאשר נודע שהשחקן התאבר.

בלית ברירה, נואש, חיפש הבימאי תחליף. חיפש עד שמצא את מארסל סרדן הבן.

במחשבה שנייה, זאת הבחירה הטיבעית ביותר, כי מה שמארסל צריך לעשות, הוא לגלם את אביו המפורסם. בסרט המוקדש כולו לסיפור האהבה של הזמרת אדית פיאף ושל אלוף העולם במשקל בינוני, מארסל סרדאן — סיפור אהבה קצר, סוער ומפורסם מאוד, שנקטע באמצע, כאשר המטוס שבו שב סרדאן מארצות-הברית, אחרי קריבאליפות, נפל מעל האיים האזוריים.

כמו עקרת-בית. אהבת שני הסופר כוכבים של התקופה, האלילים הגדולים ביותר שהיו אז בספורט ובכידור הצרפתי, חיממה את הלב של כל קוראות טוריהרכילות ומילאה עמודים רבים. "אדית היתה כמו עקרת-בית קטנה, מוכת-סגורין מן ההודמנות להיפגש עם המתאגרף המהולל, "מספר שארל אונאבור, שהיה אז המלווה שלה, ידיד קרוב, והיום השאיל את

האם תבוא המתוכננת הקטנה לישראל?

הקטנה לישראל?

ג'ורג' רוי היל הוא בימאי מפורסם מאוד. שתיים מן ההצלחות המיסחריות הגדולות של הוליווד, קיד וקאסידי והעוקץ, נושאות את חתימתו. סרטים אלה הצליחו לא רק להכניס כסף, אלא אפילו להיחשב לסרטיאייכות, לכן הצלחתו גדולה כיפליים.

סרטים אחרים שעשה, גם אם לא מוטטו את אמות-הסיפים של מיציעי-ההכנסות בקולנוע האמריקאי, לפחות הוכיחו שהוא איש בעל העזה ורצון ליצור סרטים יוצא-דופן. לראיה: בית מיטבחים מס' 5, או העולם לפי גארפ, שהוצג לפני שבועות אחדים בתל-אביב, ועדיין מוצג בירושלים.

היל היה כבר פעם בישראל, והתכוון כבר לעשות סרט. זה היה בתקופה שאחרי מיבצע אנטבה, והוא בא יחד עם מנהלי חברת יוניברסל, כדי להפוך את הפרשה לסיפור קולנועי. ההבטחות, ההבטחות שכנגד, הסיפורים והמעשיות שליוו את אותו משאומתן אומלל בין מישרדיי-המשלה השונים והחברות האמריקאיות (מלבד יוניברסל היתה גם וורנר מעוניינת בהפקת סרט כזה), הסתיימו בכישלון מוחלט מן הצד הישראלי. בסופו של דבר היה זה מנחם גולן שהפיק את הסרט הרישמי לכאורה, שעה שהאמריקאים עזבו את הארץ וזעמים על כל מה שהובטח ולא קויים.

צ'לם צ'מי

השבוע חזר היל לישראל, כאשר בכוונתו לצלם לפחות חלק מן הסרט הבא שלו כאן. היל עומד לבנים עבור חברת וורנר את המתופפת הקטנה של ג'ון להיקארה, סיפור שבחלקו מתרחש בישראל, ומכאן שמן הדין היה שיצולם בישראל.

אלא שהוא כבר למוד נסיון. לא ברור לנו עדיין אם נצלם כאן. הוא אומר, אחרי שחיפש במשך כמה ימים אתרי-צלום מתאימים, נפגש עם שחקנים פוטנציאליים לתפקידים שונים בספור וברק את הקרקע.

"זאת אמורה להיות הפקה בינלאומית, שצריך לצלם בכמה ארצות, ביניהן גרמניה, יוון ואנגליה. אם נמצא כאן את התנאים המתאימים, כמוכן שנעדיף לצלם כאן את אותם הקטעים הקשורים בישראל, אבל שום דבר אינו ברור עדיין." הוא מוסיף, כדי שאיש לא יכבול אותו בהתחייבות כלשהי.

מארסל סרדאן הבן ואוולין בואי ב"אדית ומארסל" נאהבים בקולנוע

אונאבור עם סיאף ידידים במציאות

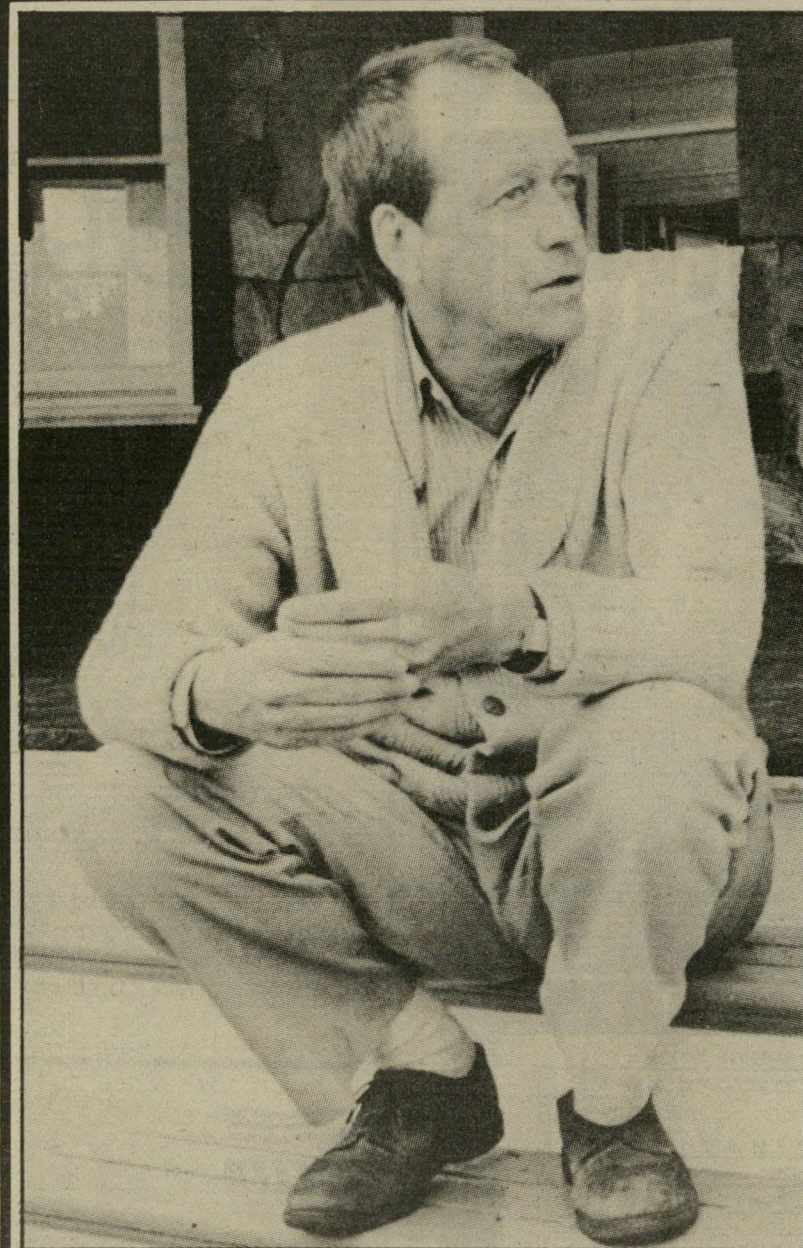

ללוש עם בואי זוג במציאות

התפרצויות-הזעם שהיו תוקפות אותה מדי פעם, היה משיב ברעמי-צחוק שהיו מפיגים את כל המתח. היא, מצידה, רצתה להיות האשה הקטנה שדואגת לו בכל פרט ופרט. היא נהנתה מן העובדה שהוא היה אפילו יותר מפורסם ממנה, והיתה מסתרת בצילו.

"היא הצטרפה אליו לפני קרבות ואפילו כיבסה את לבנו, והוא היה בעצם היחיד שהצליח לקרב את אדית לתנור האפיה, כי מלאכת הבישול היתה שנואה עליה במיוחד." לא ידענו. את הצד המוזר בסיפור משלים למעשה מארסל סרדן הבן. הוא התבונן בכל הפרשה מן הצד, כילד קטן, שנשאר בבית המישפחה בקואבלנגה, יחד עם אמו ועם אחיו. שם היו למתאגרף בר ומיסעדה, שהמישפחה טיפלה בהם כשנעדר מן המקום.

"באותם הימים היו משוכנעים שאבי ואדית הם ידידים טובים, אבל לא יותר מזה. העיתונות עוד לא חיטטה כל-כך בחיים הפרטיים של הכוכבים, כבר ענב אתי בבית מיטבחים."

אורח בישראל: בימאי ג'ורג' רוי-היל אולי הפעם

העובדה שהמיסר הישראלי אינו מאושר מן הספר של להיקארה, שאת חלקו כתב המחבר כאורח רשמי של מישכנות שאננים, זו ודאי תהווה גם היא גורם כלשהו בתמונה הכללית. ההרגשה הכללית היא, שהסיפור מתייחס בהבנה רבה מדי לאוייבי ישראל, אם כי יש גם הסבורים שהאמת היא הפוכה.